

VECKOBLADET

Nr 1 i webbform

060113

Domämförlust?

På Pizzeria Romana kan man få pizzor med "onion", "shrimps" och "aspargus". Nej, det handlar inte om en engelskspråkig version av matsedeln. Den är i huvudsak på svenska, men namnen på vissa väsentliga ingredienser är på engelska.

Språkfolket brukar använda uttrycket domämförlust när t.ex. svenskan överges som kommunikationsmedium inom ett område, så som sedan länge har skett inom den akademiska naturvetenskapen. Nu ser vi kanske något liknande inom restaurangnäringen. Det är dock inte helt klart vilket språk som förlusten drabbar. Finare matställen har ju brukat uttrycka sej på franska.

Det ligger ingen moral i iakttagelsen. Männkligheten skulle ha mycket att vinna på en återgång till läget före Babels torn. Man kan ha synpunkter på att det är just engelska som blir världsspråk men något annat alternativ finns inte just nu. Om alla kan engelska slipper vi en massa översättningsverksamhet och att översätta är oftast tradigt, tro mej, jag vet.

Och Romanas pizzor tillhör de allra bästa i stan.

Gr

Är detta verkligen sant, Lars Ohly?

”Och vi är ett öppet parti. Inget annat parti kommer i närheten av den öppna och offentliga debatt som förs mellan vänsterpartister. Ofta beskrivs vårt parti som präglad av motsättningar, bråk, splittring, upplösning.

Och det är helt sant att det finns och har funnits en plan B för att varaktigt splittra vårt parti. Det finns de som vill skada vänsterpartiet och som vill oss illa. Deras sätt att skada oss är att låtsas som om vänsterpartiet på något avgörande sätt ändrat inriktning och beskriva oss som ett parti utan trovärdighet, ansvar och realism.”

Den för några år sedan så omtalade Plan-B är ute och far igen som ett oroligt UFO.

Veckobladet som öppnar sina spalter ibland för vänsterpartikritiska utsagor om den "på något avgörande sätt ändrade inriktningen" har sett detta som politiska inlägg av personer som hade större sympati för den tidigare politiska inriktningen. En inriktning man faktisk upplever som ändrad.

Någon Plan-B har vi inte sett till. Om någon undrar så har VB aldrig sett något UFO heller.

Dags igen, du missar väl inte

Det finns massor att läsa på deras hemsida, <http://www.skanesocialforum.org/>.
Programmet är mycket omfattande och intressant.

Vänsterpartistisk citatteknik

Vänsterpress, Vänsterpartiets tidning, citerar på ledarsidan LO-tidningens ledare i nr 36 på följande sätt:

" Förslaget om att förstärka den offentliga sektorn återfinns i en programskrift - Vänsterns ekonomiska vägval ... Det är svårt att se varför den väckt så starka känslor. Den innehåller en föga kontroversiell analys av utvecklingslinjer i den kapitalistiska ekonomin, en värtalig plädering för generell välfärdspolitik, ett förord för att skattefinansierade verksamheter i huvudsak bör drivas i offentlig regi samt några trevande funderingar om hur man ska angripa dagens tilltagande ägarkoncentration.

Inte mycket att hetsa upp sig över. ... "

Slut på citatet i Vänsterpress.

Av en händelse som ser ut som en tanke har Vänsterpress valt att inte ta med resten av kommentaren i LO-tidningen:

"Problemet är väl snarast hur vänsterpartiet vill omsätta dessa allmänna synpunkter i praktisk politik.

Då har inte vänsterpartiet så mycket att komma med utan förfaller lätt till önsketänkande, som när man försöker inbilla väljarna att vi kan minska arbetstiden till 35 timmar per vecka med bibehållen lön. Som om det gick att ta ut arbetstidsförkortningar utan att de inkräktar på löneutrymmet."

Ulf Nymark

Brödlöst på Väster

I dessa dagar når oss nyheten att Skogaholms bageri ute på Väster ska läggas ner i höst. Det är taskigt för de som jobbar där, i många fall ända sedan den tiden det hette

Diwongs och gjorde gott bröd. Nu ska de svampiga franskbröden i stället bakas i Göteborg. Det är förstås inget framsteg om det innebär att det brödet i stället ska komma med långtradare till Skåne. Men kanske hänger det ihop med andra saker.

Kavringen!

Det förhåller sig så att vi i Skåne har kvar vissa rester av en äldre brödtradition innebärande

mindre socker i det mjuka brödet. I resten av landet är det det hårda brödet som får fylla den rollen men här har vi alltså kavringen. Det finns riktigt små bagerier som gör den, t.ex. i Södra Mellby och man kan få hyggligt mörkt bröd också hos Ohlssons i Veberöd. Men de viktigaste här i Lund är Södervidinge som just har en torkad kavring som är utomordentlig och därutöver hyggligt med fina och halvfina bröd. Koch i Klippan med sitt schweizerbröd och sitt tyska bröd är också viktiga tillgångar. Och Mormors bageri i Lund är trevligt till omväxling. Min förhoppning är att Skogaholms nedgång är kopplad till ökad efterfrågan på bättre bröd. Sådant bröd blir förstås också dyrare: mindre socker kräver längre jäsning och bättre bakning kräver andra ugnar. Men i längden vinner man.

Kanske kommer jag ändå att sakna Skogaholms. Förmodligen kommer jag att berätta för mina barnbarn om den lyckliga tid när hela Väster kunde dofta nybakat bröd.

Sten-Gusten, 30

Det måste ha varit någon gång i slutet av 70-talet, på en vpk-fest i Folkparken på Väster som jag först hörde dem. Det var något helt nytt. De kunde t.ex. spela en schottis som plötsligt gick över i en foxtrot som sen gled över i en engelska. Jo, fick man veta, de gick på musikärläro utbildningen i Malmö och den intagande ljusa flickan som sjöng hette Rosita. De var uppenbart hemma i 70-talets musikärläro: rätt som det var så var det slut med pardansen när vi alla skulle vara med i Björndansen.

Sen har man ju mött dem då och då, på Bananfester och femtioårsfester och disputationer och nu är de alltså trettio. Det hela firades i lördags på Mejeriet med en storartad fest och ALLA var där. Dvs. alla de som kunde komma ifrån och hade någon sorts anknytning till folkmusikärläro i Lund på den tiden det begav sig eller till Midnattskören eller så. Det blev en fantastisk kavalkad med skickliga musiker och underhållare med t.ex. Sven Kristersson, Erik Petersén, Christer Lundh, Maria Lindström. Man kunde t.ex. efter femton år av tystnad på nytt få höra Ronny Landström, den sensuella skånska polskans och den långsamma schottisens mästare. Han är bagare i Delsbo nu för tiden. Och vi fick förstås höra Midnattskören, Gösta Peterséns andra skötebarn, och hans nya passion övertonssång i en annan konstellation.

Ja det var en fest. Det enda som saknades var Björndansen, men den kommer säkert till fyrtioårsfesten.

Lucifer

V-kongressen sedd från läktaren

Ett glatt skällande mötte oss vid stora ingången. Då insåg vi vårt misstag. Det var en hundutställning som var huvudattraktionen på Mässan i Göteborg. Vänsterpartiets besökare hänvisades till en sidoingång och en mindre lokal. Som det inte längre så stora partiet ändå inte lyckades fylla upp. Applåder ekade lite tomt och den intima stämningen infann sej aldrig.

"Ingen kris"

Nej, vänsterpartiet är inte längre så stort. Det har sjunkit rejält i opinionsmätningarna och tappat en sjättedel av medlemmarna på bara två år. Man var lite nyfiken på hur det skulle präglade diskussionen och stämningarna.

Det märktes inte mycket. Det är ett huvudintryck från Göteborg att den stora majoriteten saknade krismedvetande. Vad medlemmarna beträffade köpte man partistyrelsens förklaring att det väsentligen berodde på ändrade redovisningsrutiner, vilket knappast stämmer, åtminstone vet jag flera stora distrikt som tillämpade de strängare kriterierna redan tidigare. Vi har ju sett motsvarande medlemsminskning i Skåne och Lund som följt dessa kriterier.

Avgående styrelsens verksamhetsberättelse konstaterar visserligen svårigheterna men skyller

dem på två faktorer: Vägval Vänster-falangen som skapade en överdriven bild av partiet som splittrat och teveprogrammen "Uppdrag granskning" som hade "inslag av riktighet" men vars flesta anklagelser var "grundlösa". Många debattinlägg underströk detta och talade om ett mediedrev mot partiet. Ett sådant konspirationstänkande blockerar ju en seriös analys.

Kanske är det också så att partiet håller på att slå sej till ro med sin normalstorlek från perioden 1950-1990, det vill säga fyra till sex procent, att man så att säga har sänkt anspråken och förväntningarna. I EU-valet i fjor förlorade v ett av sina tre mandat. Detta beskrevs av Ulla Hoffmann (i inledningen till verksamhetsberättelsen) som ett "mycket framgångsrikt val". Blir omdömet detsamma om partiet mister en tredjedel av riksdagsmandaten nu till hösten?

Dämpad opposition

Ett annat huvudintryck delar jag med de flesta kommentatorer: vänsterpartiet är mer samlat och enhetligt eftersom oppositionen har decimerats, pacificerats och marginaliserats. Som mest fick den en fjärdedel av rösterna vid någon votering.

Den fanns ändå och hördes i debatten. Tydligast i det som var kongressens huvuddebatt, den om valplattformen, genom krav på större ekonomisk realism. Man kan notera att den företräddes av representanter för de kommuner där partiet är överlägset starkast, Fagersta och Norberg, liksom från starka Södertälje. Men deras argument gjorde inget intryck på ombuden från svaga v-kommuner som Kristianstad och Simrishamn.

"Visionärerna" hänvisade till den interna utvärderingen av valet 2002 som kom fram till att partiet hade framstått som alltför "kameralt". Det är möjligt. Men på samma sätt som vänsterpartiet på grund av sin historia har större behov än andra att intyga sin demokratiska trovärdighet, har dess ekonomiska trovärdighet historiskt sett inte varit den bästa. De minnesgoda vet att vi i Lund år efter år ville sälja Grand hotell för att budgeten skulle gå ihop.

Inte för att det hade ändrat något men jag tror att "realisterna" sköt in sej alltför mycket på de 200 000 nya jobben och alltför lite på de samlade effekterna av alla krav. Men det är en stor diskussion som jag sparar till ett annat sammanhang.

Politik som yrke

Valberedningens förslag gick igenom med god marginal. Det betyder att det i partistyrelsen knappast finns mer än en ledamot som har just lite krismedvetande och är bekymrad över hur oppositionen hanteras, nämligen Lena Karlsson från Värmland. Hon hade tillsammans med Stig Henriksson formulerat en alternativ verksamhetsplan och skrivit en kärnfull reservation till partistyrelsen yttrande om motionerna som föreslog partiskatt: "'Partiskatt' är ett fenomen som hör hemma i sektvänstern och frikyrkan."

Kongressen beslöt om partiskatt.

Lena Karlsson tillhörde en minoritet också i ett annat avseende. Hon är en av 4 bland 22 ordinarie i nya partistyrelsen som inte är proffspolitiker. Med tanke på partiets retorik i sådana frågor är det anmärkningsvärt att både valberedningen kunde lägga fram ett sånt förslag och att kongressen godtog det. Fast valberedningen visste vad den gjorde, för dess föredragande sa att balansen mellan yrkes- och fritidspolitiker hade varit ett av de kriterier som styrte dess förslag. Den ansåg tydligen att drygt 80 procent proffs var en lämplig proportion.

Tama norrlänningar

Ida Gabrielsson från Ung vänster instämde i sitt hälsningsanförande i hetsen mot partioppositionen men hade inget att säga om krisen i sitt eget förbund. Att Ung vänster har försvagats under perioden märktes ändå på att färre "unga arga" uppträdde som v-ombud denna gång.

Något som också märktes mindre än på tidigare kongresser var Norrlands- och glesbygdsförespråkarna som ofta har drivit kraftfulla krav med udden riktad mot Stockholm. Okej, nu utsätts stockholmarna för trängselskatt och vattenkraftslänen ska få 2 öre per

kilowattimme om valplattformen blir regeringspolitik. Det bör bli en liten men dock slant även åt Skåne tack vare kraftverken i Helge och Rönne åar. Kulturinslag förekom (till exempel diktläsning av Ohly) men knappast kulturpolitik. Miljö nämndes här och var men skapade inga konflikter.

Det egendomligaste internationella kravet var att EU ska upplösas, en formulering som partistyrelsen kastade in under motionsbehandlingen och fick godkänd. Alltså inte (bara) svenskt utträde utan organisationens faktiska nedläggning. Jag kom att tänka på Vimmerby Tidnings berömda varning till den tyske kaisern.

Kriget fortsätter

"När demokratiska val beskrivs som kuppstater då har man som partimedlem överträtt gränsen för vad som är anständigt inom ett demokratiskt parti", sa Lars Ohly i sitt inledningstal.

Det val som framför allt har beskrivits som inte bara kuppstat utan en kupp var riksdagsnomineringen i Skåne län södra 2002. Utan föregående motivering röstade fem medlemmar från Lund, under ledning av Anders Neergaard, igenom ett annat toppnamn än det som majoriteten här öppet prioriterade. Det hjälper inte att väljarna var klokare och kryssade upp Lunds kandidat. Det här såret blöder fortfarande och blir inte bättre av att Neergaard avancerade till ordinarie i partistyrelsen. Tills den saken har ordnats upp tänker jag själv vara oanständig och fortsätta det lågintensiva inbördeskriget i vänsterpartiet.

Gunnar Sandin

Fångat i flykten

Borgarna i Lund går nu till storms mot att Prytz tillsammans med ett par direktörer tiggat om "riskkapital". Borgarna är förstas sura för att de berövas argumentet om den företagsfientliga socialdemokratin.

I insändaren, som otvetydigt har författats av den ständigt rallarsvingande högerpopulisten Lars Bergwall beskylls Prytz' för att ha ett janusansikte i företagsfrågor. Men, som en bekant hävdade med emfas: "hellre janusansikte än anusansikte som Bergwall". Sådana yttranden lämpar sej förstas inte i att återges i detta anständiga blad.

Riskvillig kapitalist

Lite gnissel vållade också Prytz' brev inom den rödgröna majoriteten. Miljöpartistiska k-rådet Englesson gruffade, medan Mats Olsson tog det hela med passande knusende ro.

Fast på en punkt borde Prytz' tänka om: han borde plussa på sina 400 adressater med ytterligare en. Och då gå utanför Lunds gränser. V-märkta regionrådet Vilmer Andersen är en bombsäker riskvillig kapitalist. I Region Skåne har han haft råd att satsa 10 miljoner av skattebetalarnas pengar, så 10 000:- långsjalar verkar nog inte avskräckande för Vilmer.

Träskrädd

Niklas Selbergs kommunalpolitiska karriär i Lund ser ut att bli kort. Inför valet 2002 hårdlanserades Niklas av ungtkommunisterna. Flera vid valmötet närvarande vänsterpartister fick intrycket att hela fullmäktigearbete skulle stå och falla med Niklas. Nu ryktas det att Niklas ska avsäga sig sitt fullmäktigeuppdrag. För fullmäktiges del gör det knappast någon skillnad. Niklas har tämligen omsorgsfullt undvikit att delta i sammanträdena - av rädsla för att

dras ner i det parlamentariska träsket får man förmoda. Under 2003 syntes Niklas till vid några sammanträden, under 2004 och 2005 knappast alls.

Sexualitet

I Vänsterpartidistriktet i Skåne finns som sig bör ett feministiskt utskott. Detta utskott har motionerat till v-kongressen "den positiva synen på sex i partiprogrammet ska tonas ned, därför "att beskriva sexualiteten som en källa till livsglädje riskerar att alienera många (vänster)människor som hävdar att sexualitetens roll som källa till livsglädje är överskattad". Draken förväntar sig att utskottet går från klarhet till klarhet och till nästa kongress lämnar in en motion med begäran om att (v) ska slå fast att sexualiteten som en källa till liv är överskattad.

Kommunismens Jeanne d'Arc

Ny har Vänsterpartiet skaffat sig en alldeles egen spindoktor. Jenny Lindahl Persson, den nyrestaureerade svenska kommunismens egen Jeanne d'Arc, har utsetts till informationschef. Hennes tips till kommunisterna att undgå alla besvärande frågor lyder som följer. När en vänsterpartist tillfrågas om hon är kommunist ska hon svara så här: "Ja, i den bemärkelsen att jag tycker det är viktigt att skapa 200 000 nya jobb i den offentliga sektorn".

Dunkle draken tycker detta är en strålande idé som ger helt nya dimensioner åt auktoritära 1900-talsideologier. Så kan t.ex. en sverigedemokrat använda sig av samma taktik. På frågan: "Är du nazist?" kan då sverigedemokraten t.ex svara: "Ja, i den meningen att jag vill att tågen ska gå i tid" .

V-kongress

Slutligen noterar draken att det efter trettondedagshelgens v-kongress åter är tid för detta parti att byta namn. Kommunisterna är det självklara nya namnet.

En av de vänsterpartister som träffats av Ohlys bannbulla hävdade häromdagen i en malmötidning, att samtidigt som förnyarna inom (v) marginaliseras så marginaliseras vänsterpartiet. Så drabbas alla av dialektikens lagar, konstaterar draken med viss tillfredsställelse och återgår till Torsmånadens frugala diet vid Yggdrasils rötter.

Vill vi ha socialliberala röster?

Här i Lund finns en religionshistoriker som heter Stefan Arvidsson som har skrivit avhandling om indoeuropeisk mytologi. Därutöver har han skrivit en sympatisk liten bok som heter "Den lilla marxisten: en sorts ordbok" (Brutus Östlings bokförlag Symposium 2005). Men vad jag nu tänker ta upp är ett inlägg han har gjort i decembernumret av vänsterpartiets medlemstidning Vänsterpress.

Han säger där att vänsterpartiet inte ska försöka lura t.ex. socialdemokrater, miljöpartister och socialliberaler att rösta på (v). "Vi ska inte lura till oss socialliberaler, vi ska övertyga folk om socialismen." Vi ska akta oss för "makthungrig pragmatism - en hållning där varken den enskilde politikerns övertygelse och uppriktighet eller välgrundade verklighetsbeskrivningar vägleder partiet, utan ersättes med ett psykologiserande effektsökeri som övertagits från reklamvärlden. Vänsterpartiet ska inte ha fler röster än det finns vänstersocialister. Vänsterpartiet ska inte ha mer makt än den makt som dessa väljares stöd ger. Och vänsterpartiet ska vara ett parti som ser till att det finns en verklig bredd i flerpartisystemet." Det skulle vara frestande att ironisera över en del av formuleringarna - med de senaste begivenheterna verkar det ju tveksamt hur attraktivt partiet är för alla vänstersocialister. En del av oss har ju uppmanats att sticka och brinna. Men jag ska inte ironisera: det hela är väl formulerat och det finns en grundläggande hederlighet i det uppförande Arvidsson

rekommenderar. Man ska inte förstå sig, man ska visa vem man är och tala med andra människor med förnuftet som utgångspunkt.

Naiva eller brutala?

Och det finns förvisso politiska situationer där partier väljer att framträda osminkat och tydligt. Lenin har man ju alltid i bakhuvudet som ett exempel, även om han inte precis manar till efterföljd. Moderaterna har gjort det tidvis genom att som huvudkrav ha sänkta skatter för alla men mest för höginkomsttagare - just nu är det som bekant en annan framtoning som gäller. I grunden menar jag dock att Arvidsson ger ett förhållningssätt för renhetsivrare och såna är jag rädd för. Antingen riskerar de bli naiva världsförbättrare eller brutala genomdrivare av nyordning. För att variera metaforerna: jag är ingen som gillar bruk av av smink men ibland kan jag tycka att det, diskret använt, inte nödvändigtvis tyder på ohederlighet utan att kan ha sina poänger. Jag är med andra ord inte så principfast.

Låt oss ta det konkreta fallet: Lund. Här regerar i en förbluffande harmonisk koalition s, v och mp. Lund har aldrig skötts så bra som under den gångna perioden: utmärkelserna haglar över stan och Lund är ständigt på toppen vad gäller stadsmiljö, skolor, trafikpolitik etc. Stadens näringsliv går för högvarv, kommunens finanser är utomordentliga och kommunen går i bräsch för en måttlig men dock förbättring av kvinnolönerna. Lund är inget lyckorike och socialismen står inte för dörren, men jag tror att man kan säga att i Lund har det förts en progressiv politik under den här mandatperioden, till stor del beroende på vänsterpartiets idérikedom och vilja att snickra ihop fungerande lösningar.

Moderat och vänster samtidigt

Vem röstar då på vänsterpartiet? Ja, det skulle nog gå att få fram med hjälp av lite demografi och inkomststatistik för valdistrikten men jag kan här bara vittna om personliga samtal. Vi har förstås en kärna av väljare som väl just ser sig själva som socialister. Men därtöver är det t.ex. socialliberaler som röstar på oss därför att de inte står ut med de lokala fp-företrädarna. Det fanns åtminstone förr socialdemokrater som fann den lokala socialdemokratin grovt förstelnad och idélös. Jag har därtöver, i några fall mellan skål och vägg, hört flera högre tjänstemän säga att det är klart att de röstade på moderaterna på riksnivå, men lokalt röstade de på vänsterpartiet. Motiv? Ja i några fall därför att det var nyttigt med att någon rörde om i grytan och bedrev aktiv opposition. I ett fall var det med direkt hänvisning till vår verksamhet i byggnadsnämnden, då präglad av Thomas Schlyters kunnande och engagemang.

Jag uppfattar det så att vänsterpartiets nuvarande ledning i Lund är inriktade på den linje Arvidsson förespråkar. Men jag har inte hört det sägas tydligt och jag tycker det är ett värde i att få saken diskuterad. Ska vi hålla oss för goda för röster från personer som inte är socialister? Ska vänsterpartiet i Lund inför valet i september inrikta sig på att övertyga människor till socialismen? Jag har ingen tvekan inför att om mänskligheten ska kunna överleva de närmaste århundradena så kommer det att krävas socialism och planhushållning.

Ska vi lämna stan till borgarna?

Det skulle vara roligt att höra vad Stefan Arvidsson säger i det konkreta fallet Lund. Kanske han tillhör dem som har beröringsskräck i förhållande till Veckobladet och då är det väl chanslöst att få svar. Ett av motiven för att starta och driva VB var ju också att just försöka fånga in den blandade skara av sympatisörer Arvidsson nämner. Alltså: Ska vi inrikta oss på hundraårsperspektivet? Ska vi i mellantiden lämna t.ex. den här stan till borgarna?

Sten Henriksson